

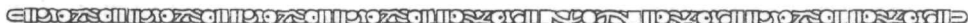
MILAN DOLINAR:

Zgodba o oslu in jelenu.

Perzijska pravljica.

nkrat je sklenil jelen prijateljstvo z oslom, in živela sta skupno na travniku. V pomladni noči sta se ravno pasla, ko se je osel hipoma navdušil in je rekel jelenu: „Kako prijetno bi bilo, če zapojem v tej čarobni noči, ko razširja vrt svoje vonjave in je zrak nasičen z mošusovim duhom.“ Jelen je rekel: „Aj, osel, kakšne so pač tvoje besede? Govori rajši o vrečah in tovorih; tvoj glas je nad vse hripav; kaj skrbi osla petje? Skrivaj sva prišla na ta vrt, in če hočeš ravno sedaj kričati, se zbudi vrtnar in pokliče še druge ljudi — potem naju pa ujamejo. To bi bilo čisto podobno oni zgodbi o tatovih, ki so prišli v bogataševo hišo in so našli v kotu posodo z vinom. Posedli so okrog nje in so rekli: Pijmo to pijačo, dokler pride čas, da izvršimo tatvino. — Ker so pili vino, so se razveselili in so kričali in peli; hišni gospodar se je zbudil, sklical svoje služabnike in ko je ujel tatove, jih je uklenil.“ — Osel je odgovoril: „Jaz sem meščan, ti si pa kmet; kaj veš ti o vrednosti petja? Jaz hočem peti; vseeno ti je lahko, če poslušáš!“ Kratkomalo: osel je zapel; to je zbudilo vrtnarja in hišnega gospodarja, ki sta ujela jelena in osla. Prepozno je jelen obžaloval, da je sklenil prijateljstvo z oslom.

————— To je umetnik! —————